Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ (5+6/1)

Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονης ειναι για να ραντίζουμε τα χωράφια και τα σπίτια και τους κήπους κλπ.. δεν τον πίνουμε, διότι πρέπει να προηγειται νηστεία μίας μέρας. Τα Θεοφάνεια και τον πίνουμε (το πρωί νηστικοί, μετά την Θεία Μετάληψη, πρίν το αντίδωρο) και ραντίζουμε, όπως την προηγούμενη (μόνοι μας, εάν δεν έρθει ο ιερέας). τις υπόλοιπες ημέρες του έτους φυλάσσεται στο Ιερό του Ναου *(ορισμένοι πνευματικοί λένε πως φυλάσσεται ο Μέγας Αγιασμός και στο σπίτι και μέχρι την Απόδοση των Θεοφανείων ραντίζουμε κιόλας!).*

σταχυολογήσαμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχεια για τον Μεγάλο Αγιασμό:

1. Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονης των Θεοφανείων, (5-1), δεν πίνεται, μόνο τον ραντίζουμε στα σπίτια, στα χωράφια, τους κήπους κλπ.
2. Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων και πίνεται, αφου νηστέψαμε την παραμονή, και ραντίζεται.
3. Δεν κραταμε Μεγάλο Αγιασμό στο σπίτι, εκτός και αν υπάρχουν οι προϋποθέσεις…
4. Ο Μεγάλος Αγιασμός φυλάσσεται στο Ιερό Βημα και μας τον δίνει ο Ιερέας φορωντας πετραχήλι και αφου προηγηθει αυστηρή νηστεία μίας ημέρας.
5. Ο Μικρός Αγιασμός έχει λιγότερη "ποσότητα" Θείας Χάριτος από τον Μεγάλο. (οι περισσότεροι πνευματικοί αποτρέπουν την φύλαξη του Μεγάλου Αγιασμου στα σπίτια αλλά υπάρχουν πνευματικοί που προτρέπουν να φυλάσσεται και στο σπίτι, αρκει να καίει καντήλι, να υπάρχει ευλάβεια κλπ.).
6. Τον Μικρό Αγιασμό τον πίνουμε το πρωί νηστικοί και τον ραντίζουμε όλο το χρόνο, ενω τον Μεγάλο Αγιασμό τον ραντίζουμε μόνο τις δύο μέρες, παραμονή και 6-1.
7. Η νηστεία της παραμονης της 6ης Ιανουαρίου, γίνεται για τον Αγιασμό (και για την Εορτή. αν και υπάρχουν Δεσποτικές εορτές που δεν προηγειται νηστεία, π.χ. 1-1, 2-2, της Αναλήψεως, της Πεντηκοστης). παλιά η Θεία Λειτουργία και ο Μεγάλος Αγιασμός γινόταν το βράδυ της 5ης Ιανουαρίου, οπότε οι Χριστιανοί νήστευαν για να κοινωνήσουν και να πιουν τον Μεγάλο Αγιασμό. σήμερα η Θεία Λειτουργία της 5ης Ιανουαρίου τελειται το πρωί αλλά η νηστεία αυτης της ημέρας διατηρήθηκε (άρα η νηστεία γίνεται για τον Μεγάλο Αγιασμό).
8. στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πιούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Περί τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ

Ὁ Μ. Ἁγιασμός προῆλθε ἀπό τό νερό τῆς Βαπτίσεως. Βλέποντας οἱ χριστιανοί ὅτι τό νερό αὐτό θεράπευε ἀρρώστιες, τό ἔπαιρναν στά σπίτια τους· τό κρατοῦσαν σάν «φυλακτό»· ράντιζαν τά χωράφια τους, τά δένδρα τους, τά ἀμπέλια τους***. (Παν. Τρεμπέλα, Μικρόν Εὐχολόγιον, σελ. 53-57).*** Ἀπό τή μιά μεριά εἴχαμε τούς Κατηχουμένους, πού περίμεναν νά βαπτισθοῦν, καί ἀπό τήν ἄλλη, τούς χριστιανούς, πού περίμεναν μέ δοχεῖα στή σειρά γιά νά πάρουν ἀπό τό νερό τῆς Βαπτίσεως. Καί πρός ἐξυπηρέτηση τῶν πιστῶν, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Πέτρος ὁ Κναφεύς καθιέρωσε ὥστε τό ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς νά γίνεται ὁ καθαγιασμός τῶν ὑδάτων, «τήν ἐπί τῶν ὑδάτων ἐν τοῖς Θεοφανίοις ἐπίκλησιν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ γίνεσθαι» ***(P.G. 86:209),*** καί ἀνήμερα τῆς γιορτῆς οἱ Βαπτίσεις τῶν Κατηχουμένων.

Ἦρθε ἐποχή (6ος αἰ.) πού ἐπικράτησε ὁ νηπιοβαπτισμός, καί ἐξέλιπεν ὁ θεσμός τῶν Κατηχουμένων, ὁπότε ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων δέν γίνονταν Βαπτίσεις. Ὅμως, οἱ χριστιανοί εἶχαν ἤδη συνηθίσει νά παίρνουν «ἁγιασμένο νερό». Γιά τόν λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία συνέχισε νά ἁγιάζει τό νερό, καί ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων. Ἤδη ὁ ποιητής Παῦλος Σιλεντάριος (συνεργάτης τοῦ Ἰουστιανιανοῦ), μᾶς πληροφορεῖ μέσα ἀπό ἕνα ποίημά του, ὅτι στήν ἐποχή του (6ος αἰ.) στό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας (Κων/πολη), ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ γινόταν ἔξω ἀπό τό Ναό, σέ εἰδική καί εὐρύχωρη φιάλη ***(P.G. 86b: 2142).*** Σύν τῷ χρόνῳ, ἡ ἑσπερινή Θ. Λειτουργία καί ὁ Μεγάλος Ἁγιασμός, ἀπό τό ἑσπέρας τῆς παραμονῆς, «μεταφέρθηκαν» τό πρωί τῆς παραμονῆς. Παρόλο αὐτό, ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς παρέμενε. Ὅμως, τότε, παραμονή, σταματᾶ καί ἡ κατάλυση εἰς πάντα, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπό τή μέρα τῶν Χριστουγέννων! Καί γιατί σταματᾶ τήν παραμονή; Μέ ἄλλα λόγια, γιατί νά νηστεύουμε παραμονή τῶν Φώτων;

Λένε, πώς νηστεύουμε γιά τή γιορτή τῶν Φώτων. Δηλαδή; Σαράντα μέρες νηστεία γιά τά Χριστούγεννα, καί μόνο μία γιά τά Θεοφάνεια;! Καί καμία γιά τήν Ἀνάληψη ἤ τήν Πεντηκοστή;! Ἄν εἶναι δυνατόν!

Οἱ Κατηχούμενοι νήστευαν παραμονή τῶν Φώτων, ὄχι ἐπειδή ἦταν χονδροί (!) καί ἔπρεπε νά ἀδυνατίσουν (!), ὥστε νά «χωρέσουν» (!), στά Βαπτιστήρια, ἀλλά γιά νά δεχθοῦν τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιά τόν ἴδιο, λοιπόν, λόγο νηστεύουμε καί ἐμεῖς: Ἐπειδή θά λάβουμε τή θεία χάρη πού εἶναι «κρυμμένη» μέσα στόν Μεγάλο Ἁγιασμό, «ἡ γάρ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῖς πιστῶς ἀντλοῦσιν, ἀοράτως ἐπιδίδοται, παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ» ***(Τροπάριον Μεγάλου Ἁγιασμοῦ).***

Αὐτό, ὅτι δηλαδή ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς ἦταν ἀποκλειστικά γιά τή μετάληψη τοῦ Μ. Ἁγιασμοῦ, ἦταν κοινή πίστη τῶν πατέρων μας. Νήστευαν τήν παραμονή, «ἐπειδή μέλλει τῇ ἐπαύριον νά γίνῃ ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ μετάληψις», ἔγραφε ἐν ἔτει 1972 ὁ θεολόγος Χρῆστος Ἐνισλείδης ***(Ὁ θεσμός τῆς νηστείας». «Ρηγόπουλος». 1972, σελ. 228).*** «Τήν παραμονή ὅλοι νήστευαν, γιά νά πιοῦν ἁγιασμό τό πρωί τῆς γιορτῆς», μᾶς πληροφορεῖ Μικρασιάτισσα Φιλιώ Χαϊδεμένου. ***(Φιλιώ Χαϊδεμένου, «Τρεις αιώνες, μια ζωή», εκδόσεις «Λιβάνη» σελ.64).***

Καί αὐτό ἴσχυε μέχρι περίπου τή δεκαετία τοῦ 1980. Μετά ἄρχισε νά ἀλλάζει, ὅπως ἔχουν ἀλλάξει (πρός τό χειρότερο) καί ἄλλα πράγματα. Καί ἔχει σχεδόν γενικευθεῖ, νά πίνουν Μ. Ἁγιασμό καί τήν παραμονή, χωρίς δηλαδή νά ἔχει προηγηθεῖ ἡ σχετική νηστεία, πρᾶγμα ἀντίθετο μέ τή μακροχρόνια ἐκκλησιαστική, ὀρθόδοξη παράδοση.

Εἶναι καί αὐτό ἕνα «προϊόν» τῆς νέας ἐποχῆς.

Αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη

Α) Μπορεῖ ὁ Μέγας Ἁγιασμός νά φυλάσσεται στό σπίτι καί νά πίνουν ἀπ' αὐτόν σέ καιρό ἀσθένειας ἤ γιά ἀποτροπή βασκανίας καί κάθε σατανικῆς ἐνέργειας;

τό ἱερό κείμενο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ προβλέπει «ἵνα πάντες οἱ ἀρυόμενοι καί μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτό (τό ἡγιασμένον ὕδωρ...) πρός ἰατρείαν παθῶν, πρός ἁγιασμόν οἴκων, πρός πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον», καί δή καί «δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον» (πρβλ. καί τή συναφή εὐχή σέ βασκανία· «φυγάδευσον καί ἀπέλασον πᾶσαν διαβολικήν ἐνέργειαν, πᾶσαν σατανικήν ἔφοδον καί πᾶσαν ἐπιβουλήν... καί ὀφθαλμῶν βασκανίαν τῶν κακοποιῶν ἀνθρώπων»).

Β) Ποιά ἡ σχέση νηστείας καί Μεγάλου Ἁγιασμοῦ;

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία τήν παραμονή τῶν Θεοφανείων - ὅπως τήν παραμονή τοῦ Πάσχα καί τῆς Πεντηκοστῆς - γινόταν ἡ βάπτιση τῶν Κατηχουμένων, δηλ. τῶν νέων χριστιανῶν. Τά μεσάνυχτα τελοῦνταν ὁ ἁγιασμός τοῦ ὕδατος γιά τήν τελετή τοῦ Βαπτίσματος...Ἀργότερα ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ ἀπομονώθηκε ἀπό αὐτή τοῦ Βαπτίσματος καί παρέμεινε ἡ συνήθεια οἱ πιστοί νά παίρνουν ἀπό τό ἁγιασμένο νερό «πρός ἁγιασμόν οἴκων», ὅπως ἀναφέρει ἡ καθαγιαστική εὐχή τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ.

Νωρίς ἐπικράτησε ἡ συνήθεια τῆς νηστείας πρίν ἀπό τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων. Πρίν ἀπό κάθε Δεσποτική ἑορτή προηγοῦνταν νηστεία γιά τήν ψυχική καί σωματική κάθαρση τῶν πιστῶν. Ἄς θυμηθοῦμε πώς ἡ νηστεία ἔχει μέσα της τό στοιχεῖο τοῦ πένθους γιά τίς ἁμαρτίες. Ἔτσι ὅταν χώρισαν οἱ δύο ἑορτές, ἡ νηστεία πού προηγοῦνταν ἀκολούθησε τήν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων· γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ὅρισε νά νηστεύουμε μόνο τήν παραμονή τῶν Θεοφανείων σάν προετοιμασία γιά τήν ἑορτή.

ἀρχαία συνήθεια ἦταν ἐπίσης αὐτοί πού θά βαπτίζονταν νά νηστεύουν καί μαζί μέ αὐτούς οἱ Ἀνάδοχοι, οἱ συγγενεῖς, ἀλλά καί ἄλλοι χριστιανοί οἱ ὁποῖοι τηροῦσαν ἐθελοντικά νηστεία «ὑπέρ τῶν βαπτιζομένων». Δέν ἦταν λοιπόν δύσκολο στή συνείδηση τῶν χριστιανῶν νά συνδεθοῦν ἡ πόση τοῦ ἁγιασμοῦ καί ἡ νηστεία.

Γ) ...Μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι οἱ τακτικῶς μεταλαμβάνοντες τῶν ἁγίων Μυστηρίων καί τηροῦντες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καί τῆς 5ης Ἰανουαρίου, εἶναι ἤδη ἕτοιμοι ὥστε νά πιοῦν ἀπό τό Μεγάλο Ἁγιασμό τῆς 5ης καί 6ης Ἰανουαρίου. ***(ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν κυροῦ Νικοδήμου. Ἀρχικῶς αὐτή δημοσιεύθηκε στά ΔΙΠΤΥΧΑ τοῦ ἔτους 1999 (σσ. οη΄-π΄), πρός ἐνημέρωση τῶν εὐλαβέστατων Ἐφημερίων καί πληροφόρηση τῶν πιστῶν.***

[*Ο Μέγας Αγιασμός "*τα δευτερεία επέχει των θείων μυστηρίων" ***(Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπαιδίου, 1538),*** είναι, δηλαδή, το δεύτερο μετά την Θεία Κοινωνία ιερώτατο μυστηριακόν είδος ***(Ι.Μ.Φουντούλης).*** Γι' αυτό και στον μεγάλο Αγιασμό πρώτα μεταλαμβάνουμε των Αχράντων Μυστηρίων, μετά πίνουμε αγιασμό και μετά τρώμε αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς) πρώτα κοινωνάμε, μετά τρώμε αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό. ***http://www.orthodox-answers.gr/mikros-megalos]***

και ένα παράξενο, διαβάζουμε: "Με τον τρόπο αυτό χειραγωγείται ο πιστός να αποφεύγει άλλες «διεξόδους» (μαγείες, «ξόρκια», και άλλες μεθοδείες του πονηρού), και να καταφεύγει στα έγκυρα «αγιάσματα» της Εκκλησίας, όπως είναι ο Μέγας, αλλά και ο Μικρός Αγιασμός".
σχόλιο στο ανωτέρω: δηλαδή υπάρχουν "χριστιανοί" οι οποιοι κάνουν μαγείες και ξόρκια και η Εκκλησία τους λέει "να πίνετε Μεγάλο ή Μικρό Αγιασμό αντί να κάνετε μάγια και ξόρκια"!!!!!!
Τέλος**:** "Ὁ Μεγάλος Ἁγιασμὸς φυλάσσεται ὅλο τὸ χρόνο στό Ναό, σὲ εἰδικὴ φιάλη. Σκοπὸς τῆς πράξης αὐτῆς εἶναι ἡ διευκόλυνση τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναγκῶν τους: ὅταν κάποιος εἶναι ἀσθενὴς «εἰς ἁγιασμὸν καὶ ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος» καὶ στήν περίπτωση πού κάποιος χριστιανὸς δέν μπορεῖ νά μεταλάβει τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γιατὶ διατελεῖ κάτω ἀπὸ κάποιο παιδαγωγικὸ ἐπιτίμιο τοῦ Πνευματικοῦ του...Ὁ Ἁγιασμὸς εἶναι πράγματι ἕνα πολύτιμο καὶ ἱερότατο πνευματικὸ ἐφόδιο, τὸ ὁποῖο μὲ πολὺ σοφία προσφέρει ἡ Ἐκκλησία σὲ ὅλους μας. Μέσῳ αὐτοῦ ὁ πιστὸς ἐξαγιάζεται, χαριτώνεται καὶ ἐνδυναμώνεται στόν πνευματικὸ ἀγῶνα του".

Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων και πέντε επίκαιρες ερωτήσεις.

Γιατί νηστεύουμε πριν να πιούμε Μεγάλο Αγιασμό;

Πρώτα να πούμε ότι όταν λέμε Μεγάλο Αγιασμό, εννοούμε μόνο τον Αγιασμό που γίνεται την παραμονή και την ημέρα των Θεοφανείων. Νηστεύουμε την παραμονή προκειμένου να καταναλώσουμε την επόμενη μέρα από αυτόν τον αγιασμό.

Άρα είναι υποχρεωτικό να νηστέψει κάποιος για να πιει Μεγάλο Αγιασμό;

Ναι, είναι υποχρεωτικό και μάλιστα όχι μόνο τότε, αλλά και καθ'όλη την διάρκεια του έτους που θα χρειαστεί κάποιος να καταναλώσει από αυτόν, εκτός σε περίπτωση ασθενείας ή εφόσον έχει συγκεκριμένη οδηγία από τον πνευματικό του.

Επομένως, η νηστεία γίνεται για να πιούμε Μεγάλο Αγιασμό.

Ναι, αλλά δεν συνδέεται ακριβώς η νηστεία άμεσα με την κατανάλωση και εδώ υπάρχει η παρανόηση…

Ο Μέγας Αγιασμός συνδέεται άμεσα με το Μυστήριο της Μετανοίας και την Εξομολόγηση. Η νηστεία συνδέεται με την μετάνοια. Ειδικά λοιπόν για την εορτή των Θεοφανείων, επειδή το βάπτισμα του Ιωάννη, ήταν το λεγόμενο «βάπτισμα μετανοίας και εξομολογήσεως» και επειδή η νηστεία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την μετάνοια, η παραμονή των Θεοφανείων είναι ημέρα αυστηρής νηστείας, χωρίς λάδι, (εκτός αν η παραμονή πέσει Σάββατο ή Κυριακή), είναι ημέρα που την περνάμε με πολλή ταπείνωση, με επίγνωση των αδυναμιών μας, ζητώντας το έλεος του Θεού. Έχοντας λοιπόν αυτό το πνεύμα, ο πιστός, δείχνει έτσι την προαίρεση του, ότι δηλαδή θέλει να διάγει τον βίο του, «εν μετανοία και εξομολογήσει».

Ο Αγιασμός της πρωτομηνιάς τι διαφορά έχει με το Μέγα Αγιασμό;

Ο Μικρός Αγιασμός δεν περιέχει αγιαστική ευχή, δηλαδή επίκληση της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, αλλά ο Αγιασμός γίνεται μόνο με την κατάδυση του Τιμίου Σταυρού.

Άλλη διαφορά είναι ότι ο Μικρός Αγιασμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί καθ΄όλο το έτος για ραντισμό ανθρώπων, χώρων και αντικειμένων, ενώ ο Μεγάλος Αγιασμός χρησιμοποιείται για ραντισμό μόνο κατά τις ημέρες της παραμονής και της εορτής των Θεοφανείων.

Φυλάσσεται ο Μεγάλος Αγιασμός στο σπίτι μας;

Εφόσον συντρέχουν οι πνευματικές προϋποθέσεις, ναι. Ασφαλέστερο όμως είναι να φυλάσσεται στο Ιερό Βήμα του Ναού και από εκεί να τον ζητούμε και να τον χρησιμοποιούμε όποτε παραστεί ανάγκη.

Πρώτα αντίδωρο και μετά αγιασμό ή το αντίστροφο;

Ο Μέγας Αγιασμός «τα δευτερεία επέχει των θείων Μυστηρίων» ***(Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπεδίου, 1538),*** είναι δηλαδή το δεύτερο μετά την Θεία Κοινωνία, ιερώτατο μυστηριακόν είδος. ***(Ι.Μ.Φουντούλης).*** Γι αυτό και στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πιούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Και αυτό, γιατί υπάρχει διαφορά αγιαστικής δυνάμεως η οποία διαφορά μας δίνει και την σειρά.. Α) Θεία Κοινωνία, Β) Μέγας Αγιασμός, Γ) Αντίδωρο, Δ) Μικρός Αγιασμός.

Η διαφορά αυτή δεν είναι ποιοτική, αλλά ποσοτική. Η ποιότητα της θείας Χάρης δεν διαφέρει, είναι πάντοτε ίδια, αλλά διαφέρει η ποσότητα.

Όπως για παράδειγμα ο Επίσκοπος με τον Πρεσβύτερο έχουν την ίδια ποιότητα Θείας Χάριτος, την ίδια ιερωσύνη, αλλά όχι την ίδια ποσότητα, και για αυτό υπάρχει και διαφορά στην ενέργεια των βαθμίδων της ιερωσύνης.

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί το νερό του Μεγάλου Αγιασμού για να γίνει βάπτιση;

Ναι, γιατί το νερό του Μεγάλου Αγιασμού είναι ισοδύναμο με το νερό της Βαπτίσεως και για αυτό σε περίπτωση ανάγκης (π.χ. ετοιμοθάνατου βρέφους), χρησιμοποιείται Μ.Αγιασμός, προς συντόμευση της Ακολουθίας της Βαπτίσεως.

https://orthodoxanswers.gr

υπάρχει και αυτή η άποψη:

"Οι αγιασμοί, είτε είναι μικρός, είτε μεγάλος, δεν διαφέρουν ως προς την αγιαστική χάρη, αλλά είναι ίσοι. Είτε τελείται την παραμονή των Θεοφανείων, είτε ανήμερα, είτε άλλη ημέρα, πρόκειται για αγιασμένο νερό. Λέγεται μεγάλος, ο αγιασμός των Θεοφανείων, γιατί γίνεται με μεγάλη επισημότητα και τελετουργικότητα, λόγω της εορτής. Ο μικρός γίνεται ταπεινότερα. Αλλά είναι ίσοι μεταξύ τους. Και φυσικά δεν τίθεται θέμα συγκρίσεως με τη Θεία Κοινωνία η οποία είναι το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.